CYNTHIA MURPHY

Přeložila Nikola Navrátilová

COSMOPOLIS

CYNTHIA MURPHY

Přeložila Nikola Navrátilová

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. No part of this book may be used or reproduced in any manner for the purpose of training artificial intelligence technologies or systems. This work is reserved from text and data mining (Article 4(3) Directive (EU) 2019/790).
This edition published by arrangement with Random House Children's Books, a division of Penguin Random House LLC.

Text copyright © 2026 by Cynthia Murphy
Cover photographs: Shakirov Albert/Shutterstock.com (face),
Frank L Junio/Shutterstock.com (faces and hands),
CasanoWa Stutio/Adobe Stock (frame),
andras_csontos/Adobe Stock (frame),
vvoe/Adobe Stock (frame),
nuwatphoto/Adobe Stock (frame),
DC Studio/Adobe Stock (pattern),
Wildaanun/Adobe Stock (blood)
Hand lettering by Casey Moses
Paint stroke by gina/stock.adobe.co.
Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2026
Translation © Nikola Navrátilová, 2026

ISBN 978-80-271-6191-1

„Když chceš porozumět umělci, musíš se zadívat na plátno.“
– John Douglas,
z knihy *Mindhunter: Lovci myšlenek*

Georgii Bowersové, mé nejmilejší podivínce.

JEDNA

Tak k tomuhle jsem se neupsala.

Loudám se za tátou a Kim (kterou odmítám nazývat nevlastní mámou – vždyť nejsou svoji ani osmačtyřicet hodin). Jdu tak pomalu, jak jen to dokážu, abych je neztratila z dohledu. Ve čtvrtek jsem dorazila na venkov na jejich svatbu, a od té chvíle jsem neměla ani minutu sama pro sebe.

Zvládnout pobyt v sídle plném hostů, své povinnosti svědkyně a páteční obřad bylo naprosto vyčerpávající. Zvlášť když jsem se musela dohadovat se dvěma prťavými družičkami. Včera měl být odpočinkový den, ale než se všichni hosté vykvartýrovali z domu, slunce už dávno zapadlo. Upřímně asi není nic horšího než zůstat sama s dvěma cukrujícími novomanželi den po jejich svatbě. A pokud je jedním z nich váš otec, je ta hrůza dvojnásobná.

Naštěstí jsme dnes ráno odjeli do Blackwoodu. Přestože cesta samotná trvala dvě hodiny, získala jsem pro sebe doma asi padesát šest minut, během nichž jsem se mohla trochu upravit a udělat si pohodlí, než mě před desátou ranní zase vyhnali ven. Doufala jsem, že si zdřímnu, ale místo toho jdeme procházkou na nějaký domácí výprodej nebo co.

Zkontroluju telefon, abych zjistila, jestli máma nepsala něco nového. Od pátku jsem si nemohla pořádně pokecat ani s ní, ani s mým bráškou Ethanem, protože jsou zrovna na cestě do Sydney. Žadonila jsem, že chci

letět s nimi – můj nevlastní táta Darren mi celé roky ukazoval fotky míst, kde vyrůstal, a jelikož jeho máma potřebuje podstoupit větší operaci, vydali se tam –, ale rozhodli, že je důležitější, abych se účastnila tátovy svatby. Pořád nevím, jestli s tím souhlasím.

Když jdeme po křivolakých dlážděných uličkách, unaveně za sebou vleču nohy a vzpomínám na časy, kdy jsem se těmi samými ulicemi v Blackwoodu prohánělа jako dítě. To bylo ještě v době, kdy táta poprvé učil umění na vysoké škole a bydleli jsme tu všichni, i já s mámou – jedna ne úplně šťastná rodinka. Od doby, co jsem tu byla naposledy, uplynulo asi šest let a já cítím jisté uspokojení, že se to tu vůbec nezměnilo. Pořád stejně starodávné a magické místo, přesně jak si pamatuju. Samozřejmě nepoznávám všechno, a musím tedy sama sobě přiznat, že pokud se mi táta s Kim ztratí z dohledu, nejspíš tu zabloudím, takže hlasitě a otráveně vzdychnu a přidám trochu do kroku. Vytratit se do nějaké temné uličky zní sice lákavě, ale nechci udělat nic, kvůli čemu by táta s Kim litovali, že mi dovolili hlídat jim dům, zatímco budou na líbánkách. Musím jen nějak přežít zbytek dneška, potom odletí na Maledivy a přijede Izzy. Celých deset dní tu budu se svou nejlepší kamarádkou.

Nemůžu se dočkat.

„Už jsme skoro tam, Fliss!“ pronese vesele táta a otočí se, aby se ujistil, že jsem pořád ještě za nimi. Když se na mě usmívá, tváře má zrůžovělé teplým srpnovým ránem. Kim ho napodobí a usměje se svým typickým bezvýrazným způsobem. Dobře, není úplně bezvýrazný. Kim je opravdu milá, já ji jen neznám tak dobře. Po rozvodu se táta odstěhoval z Blackwoodu, aby učil v Paříži. Nabídli mu tam práci jeho snů na Sorbonne Université, a tak začal svůj druhý život – beze mě. Ten život, do kterého už jsem nemohla nijak mluvit. Je to částečně důvod, proč

obecně nesnáším projevování nějakých emocí – kdybych se poddala každému složitějšímu pocitu, jaký jsem kvůli rozvodu rodičů nebo tátově nepřítomnosti zažila, byla by ze mě totální troska. Nicméně Kim žije taky v Blackwoodu, takže celá ta situace se stěhováním zpět a svatbou byla dost náhlá.

„Tady za rohem od toho výprodeje je taková malá hezká veganská kavárna. Až skončíme, zvu vás oba na levandulové latté," navrhuje Kim.

„Super," odpovím a dám si záležet, aby v tom slově byl opravdu jen malý nádech sarkasmu. Pocítím osten výčitky, když její úsměv lehce pohasne. „To zní skvěle," dodám, abych nezněla jako zlá nevlastní dcera, a zachytím tátův pohled. Jak to ti zlí lidi jen dělají? Je to docela vyčerpávající.

Zůstávám za nimi a sleduju, jak se Kim jakoby mimochodem zavěsí do mého táty a při chůzi mu na okamžik položí tu svoji blonďatou hlavu na rameno. Táta má přes sto osmdesát centimetrů a Kim je menší než on, ale ne zase o tolik. Obléká se do stylu padesátých let, samé rudé rtěnky a rozevláté široké sukně – naprostý opak mé mámy, která vždycky dávala přednost spíš ležérní eleganci. Oproti tomu tátův styl se za ta léta vůbec nezměnil a zůstává stále jen ležérní. I teď na sobě má černé džíny a obyčejné triko. Aspoň na svatbu mu ale Kim zvládla vnutit pěkný oblek. Ty jeho růžové tváře a hnědé kudrny jsem zdědila, ačkoliv on má vlasy střižené nakrátko a na skráních mu už začínají šedivět. Zato ty moje jsou divoká hříva.

Zabočíme za roh a ocitneme se v centru Blackwoodské univerzity, na nádvoří, které z velké části zaplňuje obrovský, svěže zelený trávník. Je obklopen starými budovami, jež by klidně mohly konkurovat architektonickým skvostům v Oxfordu nebo Cambridgi. Nejvýraznější

stavbou je Clarendonská budova vévodící celé jedné straně nádvoří, se spoustou gotických věží a malých věžiček strmě stoupajících vzhůru. Tohle nádvoříčko je srdcem univerzity, místem, kde se za slunečných dní scházejí studenti. Dřív jsem snívala, že k nim budu patřit. Když si uvědomím, že už nepotrvá dlouho, než si budu moct podat přihlášku, pocítím záchvěv vzrušení.

„Fliss, to je ta Heywoodova galerie," řekne táta, čímž obrátí moji pozornost k novější budově, co mi vůbec není povědomá. Je elegantní a moderní, její prosklená fasáda odráží ranní paprsky slunce, ale stavba do svého okolí kupodivu i tak dokonale zapadá. „Měla by ses tam stavit, když už jsi tady. Máme tam vystavené nějaké opravdu pěkné kousky. Sice pořád pracujeme na té nové zářijové výstavě, takže celé horní patro je zavřené, ale určitě se můžu někoho zeptat, jestli by tě nechal aspoň nakouknout. Nechceš?"

„Jasně," odvětím, i když reálně nemám v úmyslu to dodržet. K tátovu zklamání není moderní umění nic pro mě. „Takže ty pracuješ v galerii? Myslela jsem, že učíš."

„Dělám v podstatě obojí. Univerzita tu galerii vlastní, takže budu tři dny v týdnu učit historii umění studenty bakalářského programu a zbylé dva dny budu v galerii pomáhat studentům magisterského programu připravovat ty výstavy. Je to vlastně z poloviny důvod, proč jsem –" zarazí se a usměje se na svoji novou ženu, „proč *jsme* se rozhodli přestěhovat zpět."

„Ale pane Kellere." Kim se na něj zaculí, zatímco já se snažím potlačit nutkání ke zvracení. Za včerejšek jsem *pane Kellere* a *paní Kellerová* slyšela mockrát. Oni ani nepotřebují extra podnět, aby s tím začali.

„A ta druhá půlka?" Jdeme kolem širokého trávníku a směřujeme k další dlážděné ulici.

„Ty, Fliss," odpoví táta, zatímco nás vede za další roh. „Chybíš mi. Navíc vím, jak moc se chceš přihlásit na tuhle univerzitu. Pokud se sem dostaneš, a já vím, že to zvládneš, budeme spolu moct trávit mnohem víc času. Aspoň nějak ti vynahradím ty svoje časté pracovní cesty."

„Díky," řeknu, ačkoliv si nejsem jistá, jaký z toho mám pocit. Vždycky jsem si myslela, že na tom, jestli je ode mě pryč, mu vlastně ani nezáleží. Nechám to mezi námi nevyřčené a místo debaty se soustředím na své okolí. S tátou nejsme zvyklí vést nějaké hluboké konverzace.

Většina kampusu se téměř nezměnila, a já tak poznávám řadu vysokých, úzkých a terasovitě stavěných domů vytesaných ze zlatavého kamene, který je ve městě k vidění téměř kdekoliv. Tady žije velká část univerzitních profesorů. Táta se musel po rozvodu domu vzdát a já s mámou jsme se přestěhovaly hodinu cesty na sever. Když je teď zpátky a v závěsu za sebou netahá děcko, nacpali ho do mnohem menšího dvoupokojového bytu na okraji města. Blackwood je naštěstí tak malý, že i když člověk žije na kraji, do centra mu to pěšky zabere stejně jen deset minut.

Trochu lítostivě se podívám na číslo devět, na náš starý dům, který právě míjíme. Mám na tohle místo hezké vzpomínky, než se máma s tátou začali každý den hádat.

Blížíme se k domu na konci řady. Na stráži tam stojí postarší běloch s ohromným knírkem a štosem letáčků v rukou.

„Dobré ráno!" zahřímá, když vycházíme schody k hlavním dveřím. Má na sobě černý třídílný oblek a evidentně mu vůbec nevadí to horko, jaké v srpnu panuje. „Klidně se vevnitř porozhlédněte." Letáček si vezme Kim, ale podá ho tátovi. Pomalu získávám dojem, že ji neznámý muž naprosto přehlíží. Na mě se taky ani nepodívá.

„Většina nabídek je tam zapsaná, ale pokud vás bude zajímat něco konkrétního, obraťte se, prosím, přímo na mě. Jmenuju se George."

„Děkujeme, Georgi," řekne Kim ostře, což George donutí, aby se na ni podíval. Nemůžu si pomoct a ušklíbnu se. V tu chvíli mám pocit, že jsme si zase o něco blíž. Sláva mikrofeminismu.

Vstoupíme do dlouhé chodby, kde se zarazím. Vzpomínky se na mě valí ze všech stran. Dům má stejné dispozice jako ten, v němž jsem vyrůstala – schody nalevo, obývák a kuchyň na pravé straně. Můj pokoj byl nahoře hned naproti schodům – kamrlík, který byl sice malý, ale měl nízké okno s parapetem, na němž jsem mohla sedět. Moc ráda jsem se z toho okna dívala na studenty, jak přebíhají mezi učebnami. O lidech se toho dá říct opravdu hodně, když mají dojem, že je nikdo nesleduje.

„Jdeš, Fliss?" Táta to vyřkl jemně a já jsem si jistá, že i jeho přemohly vzpomínky na náš starý dům. Rozhodla jsem se, že nebudu ta, která o tom začne mluvit, a místo toho radši změním téma.

„Jo. Co je vlastně na takovým domácím výprodeji?" zeptám se, zatímco je následuju po domě.

„No, když někdo... zemře," volí táta pečlivě slova, „a nezůstane po něm žádná rodina..."

„... ani závěť," dodá Kim, která si po cestě do obývacího pokoje ovívá tvář letáčkem.

„Ani závěť," přitaká táta, „pak se ty věci prostě občas prodají. Je to takový bleší trh, řekl bych. Tim – tedy profesor Williams – do té kategorie taky patřil. Dostal infarkt a neměl žádnou rodinu."

„Znal jsi ho?" zeptám se. Lehce si ofouknu čelo, které mám celé ulepené.

„Jasně. Na Blackwoodu učí historii umění snad od devadesátek. Tedy učil," opraví se táta. „Ty si ho nepamatuješ? Jeho žena Hazel pekla ten úžasný čokoládový dort, který jsi tak zbožňovala."

„Vážně?" Najednou mě zasáhne vlna vzpomínek a zase je mi osm let. Pochutnávám si na dortu, který ta hodná paní přinesla tátovi do kanceláře, když známkoval eseje. „Co se jí stalo?"

„Umřela před pár lety. Nicméně Tim měl obrovskou soukromou sbírku umění," pokračuje táta. „Z porůznu nalezených věcí hodně daroval Viktoriánskému muzeu v Londýně, ale zaslechl jsem, že po Hazelině smrti začal ty věci spíš hromadit. Myslím, že sem přijde dost lidí, aby se podívali, jestli tu nemá i něco cenného. Proto jsme tu taky brzy – chci se podívat, jestli tu není něco, co by se nám v Heywoodově galerii hodilo."

„Tihle lidi jsou jak supi," odfrkne Kim, zatímco už sama lustruje polici se starožitnými cetkami. Vybere si černý kotouč, který chvíli prohlíží, načež ho zklamaně vrátí zpět na místo. „Obarvené sklo," vysvětlí. „Myslela jsem, že to bude obsidián. Potřebuju novou věštící misku. Ale ta očista by byla asi tak složitá, že bych to ani nezvládla, když tu to jeho tělo leželo tak dlouho. Škoda, že nikoho nenapadlo ho zkontrolovat, dokud necítili ten zápach…"

„Pojď se mrknout na tohle, Kim," odvádí táta Kiminu pozornost k velké dřevěné skříni stojící na druhém konci místnosti. Tváře mu zrudly ještě víc. Když se ke mně otočí, stěží zakrývám úšklebek. Kdo by to byl řekl, že můj vážný pan otec se zamiluje do ženy, která si o sobě myslí, že je napůl čarodějnice? „Však se tady porozhlédni, Fliss. Nebude nám to trvat dlouho. Potom půjdeme s Kim na to kafe, jo?"

„Dobře," souhlasím, ale on na mě zvedne obočí. „Co je? Však doteď jsem byla hodná, ne?" řeknu v obraně.

„Doteď.“ Nakloní hlavu na stranu a já se vyhnu očnímu kontaktu. Dělám, že se zaobírám nějakými fádními krajinomalbami, které se opírají o zeď potaženou vybledlou žlutou tapetou. „Těší se, že tě víc pozná.“

„Já vím,“ zamumlám, vědoma si toho, že můj hlas zní trochu ufňukaně. Probírám se hromadou obrazů naskládaných u zdi, když mě zaujme jeden, který nemá rám. „Fuj, kdo namaloval tohle?“

„Felicity Kellerová, nikdy nepochopím tvůj nedostatek citu pro výtvarné umění.“ Táta se zasměje, přijde ke mně a zadívá se dolů na plátna. „Panebože.“

„Docela temné, co?“ Opatrně obraz zvednu, načež mi dojde, že dřevěné latě, na kterých je plátno připevněné, váží asi tunu, takže ho nemotorně položím před celou tu hromadu. „Musí ti úplně rupnout v bedně, abys udělal něco takovýho, ne?“

Táta si dřepne a chvíli na obraz zírá. „Fliss, počkej tady.“ Když se narovná, má v očích takový nervózní pohled jako někdo, kdo možná upadá do šoku. Vidím výrazná bělma v jeho očích. V žaludku mi pomalu probublává panika a už přemýšlím, jestli nemám zavolat Kim, když se na mě náhle začne usmívat. Rukou mi stiskne rameno a podívá se mi do očí. „Myslím to vážně. Počkej tady a nedovol nikomu, aby na ten obraz sahal, rozumíš?“

Ztiší hlas a šeptá, jako by nás nesměl nikdo slyšet. „Tohle může být velká věc. Jen ho chvíli pohlídej, než si dojdu promluvit s tím chlápkem u dveří, s tím Georgem. Dobře?“

Potichu přikývnu, trochu zmateně, ale s úlevou, zatímco táta tahá z kapsy kabátu telefon, udělá několik fotek obrazu a párkrát na obrazovku ťukne. „Panebože…“ zopakuje a přidržuje si telefon u ucha, když odchází zpět na chodbu. „Alessandro? Tady Michael. Nikdy neuhádneš, co…“

Táta se vzdálí z doslechu a já se znovu, tentokrát naprosto zmateně, podívám na ten obraz. Když pominu fakt, že je dost znepokojivý, je zároveň opravdu fascinující. Když zavřu oči, mám ho vyrytý na vnitřní straně víček. Snažím se vzpomenout si na různé pojmy z uměleckého oboru, které mě táta učil, a zkouším obraz zanalyzovat.

Prostředek: Myslím, že je namalovaný olejovými barvami, přestože ty pruhy vypadají hustěji, než bych čekala. Skoro jako by tuba s barvami byla při používání prošlá. V jednom z dolních rohů je vyryté písmeno „A“, což by mohl být umělecký podpis.

Kompozice: Jedná se o portrét, možná dokonce portrét samotného malíře. Myslím, že je to muž, ale to je docela těžké říct. Celý ten obraz je tak zvláštně znetvořený, že stěží připomíná člověka. Vrch hlavy je jakoby rozmačkaný, až téměř splývá s vínovým pozadím, do kterého je zdánlivě vtahována celá postava. Ústa má roztažená v nekončícím výkřiku. Dlouhé, ostré tahy bílé a žluté barvy, namrskané přes obličej té postavy, poskytují dojem, že kůže hnije a vysychá. Nakloním hlavu, takže světlo na plátno dopadne z jiného úhlu a odhalí téměř neviditelnou vrstvu, která se skrývá hned pod tím znepokojivým obrazem – záblesk šklebící se lebky.

„No, všechno, co je divné a úchvatné zároveň, mám ráda, ale tohle je i na mě už trochu moc,“ řekne Kim za mými zády. Donutím své oči, aby se odtrhly od těch prázdných důlků, ze kterých vytéká temnota. „Ale je tam zajímavě použité to pentimento,“ dodá. Zmateně nakloním hlavu, protože to slovo slyším poprvé, a Kim ukáže na tu lebku. „Vypadá to, že tohle bylo namalované jako první a pak to ten umělec překryl další vrstvou. *Pentimento* pochází z italského slova, které znamená něčeho litovat nebo změnit názor. Tehdy bylo plátno docela drahá záležitost,

takže umělci je občas použili znovu a tu původní malbu prostě přemalovali. Ne vždycky je to pouhým okem zřetelné – většinou to jde vidět přes sken –, ale někteří umělci je nechávali schválně takhle viditelné."

„Takže tu lebku tam nechal prosvítat záměrně? Proč?"

„Hádám, že to byla součást umělcovy vize." Kiminy oči jiskří. Sama je umělkyně; měla jsem tušit, že je do takových věcí taky zapálená. Tak se s tátou poznali – účastnil se jedné z Kiminých výstav v Paříži. „Vidíš tuhle část?" Ukáže na obličej, který vypadá plošší než zbytek obrazu. „Tohle naznačuje, že portrét z nějakého důvodu zůstal nedokončený. Říká se tomu *podmalba*. Ovšem mnohem víc se mi líbí ještě jeden výraz, který se pro to používá."

„Vážně?" řeknu, teď už zaujatě. „A to je co?"

„Mrtvé kolorování." Kim se strašidelně zašklebí a mně navzdory horku přejede po páteři mráz. Lituju, že jsem se zeptala.

„Tak je můj." Táta se objeví ve dveřích, z obličeje mu vyzařuje vzrušení. „Jakmile podepíšu papíry, Heywoodova galerie bude oficiálním vlastníkem téhle krásky." Přijde ke mně, pořádně mě k sobě přitiskne a dá mi pusu na čelo, zatímco já žasnu nad jeho volbou slov. Ačkoliv se malbě nedá upřít jistá poutavost, rozhodně si nemyslím, že by ji kdokoliv mohl nazvat „kráskou". „Fliss, ty moje malá hvězdo. Víš vůbec, cos objevila?"

„Nekonečnou noční můru?" rýpnu si a snažím se vyhnout očnímu kontaktu s portrétem, přestože to vypadá, že ho skoro vyžaduje. „Měla jsem o tebe docela strach. Vypadals, že ti oči každou chvíli vyskočí z důlků."

„Jsem v pohodě," ujistí mě táta. „Jen jsem nečekal, že tu bude zrovna *tohle*. Myslím tím, že pokud je to to, co si myslím…" Odmlčí se a zakření se na nás.

„Co si myslíš, že to je, zlato?“ zeptá se ho Kim, kterou pobavila jeho rozjařenost. V ten moment je mi opravdu sympatická. Je čím dál těžší nemít ji ráda.

„No, pokud mám pravdu – a neříkám, že mám, ale když jsem poslal Alessandře do galerie fotky, souhlasila se mnou –, je to dost velká věc. Ztracený obraz, o kterém lidé fabulovali tak dlouho, že si nikdo nebyl jistý, jestli vlastně existuje. Musel jsem ho pro galerii koupit, než se k němu dostane někdo další.“

„Opravdu?“ podivím se a zadívám se na malbu, která na mě zlostně civí. „Tak proč ji profesor Williams držel v tajnosti?“

Táta svraští obočí a já vidím, že nad tím doteď ještě neuvažoval. Otázka je ale zapomenuta, jakmile se ve dveřích objeví George, který nese roli hnědého balicího papíru, zubaté nůžky a klubko provázku. Táta k němu přistoupí a vřele mu děkuje, zatímco si věci předávají. Potom s plnýma rukama zamíří k nám. Nadšení z něj doslova sálá.

„Pomůžeš mi, Kim?“ zeptá se táta. Kim papír vezme a roztáhne ho na podlaze, načež táta uchopí obraz a opatrně jej položí doprostřed. „Fliss, vzala bys prosím tě ty nůžky a ustřihla ten papír, ať to pak můžeme převázat?“

Vezmu nůžky a střihnu do papíru. Miluju ten pocit, když jím ostří projíždí jako nůž máslem. „Au!“ Trhnu rukou zpátky, horká bolest mi vystřelí z dlaně.

„Jsi v pořádku?“ zeptá se Kim.

Zkoumám ranku, z níž na povrch vystoupí kapka krve. „Řízla jsem se o papír. Docela dost.“ Cuknu sebou a položím nůžky, abych mohla k ráně přisát rty.

Kim se na mě soucitně usměje, ale vzápětí začne tátovi pomáhat s balením plátna. Objeví se George s papíry a táta ho následuje ke stolu,

opíše nějaká čísla z kreditky a rozšafně se podepíše, zatímco Kim zavazuje šňůrku. Je jasné, že už to někdy dělala – každý roh je úhledně zabalený a přebytečný provázek tvoří madlo, za které obraz zvedne.

„Myslím, že se před kafem asi budeme stavovat v galerii, co?“ zeptám se.

„V žádném případě.“ Táta zavrtí hlavou, kopii kupní smlouvy si strká do kapsy a převezme od Kim plátno. Září přitom jako sluníčko. „Alessandra je do zítřka pryč. Nikomu jinému tolik nevěřím. Tenhle dáreček jde rovnou s náma domů.“

Super. V dohledné budoucnosti budu žít pod jednou střechou s démonickou malbou. Co by se asi tak mohlo stát?

DVA

„Hlavně opatrně," mumlá si pro sebe táta, když se snaží balík pronést po schodech nahoru a potom ho protlačit kolem Kim, která drží otevřené dveře od bytu. Jejich byt je jen deset minut chůze od domu profesora Williamse, ale navzdory tomu, kolik obraz váží, táta domů téměř sprintoval. Zastavím se u dveří, abych popadla dech, a Kim ho zatím následuje dovnitř.

„Kávu? Čaj?" volá z kuchyně, která se nachází po mé levé ruce. Táta mezitím zmizel i s obrazem někde v obýváku, který je napravo.

Vyzuju si sandály a nechám je pod věšákem u dveří. Prsty přejíždím po starodávné velurové tapetě. Podle mě je tohle místo dost děsivé samo o sobě i bez toho, aby sem táta nosil tak obludný obraz.

„Fliss?" Kim vystrčí hlavu zpoza rohu. „Mrzí mě, že tu nemám to levandulové latté, co jsem vám slíbila. Jenže tatínek moc nevypadal, že by se chtěl někde zastavovat."

„To je v pohodě. Znám ho, vím, jaký je," odvětím. Obě slyšíme, jak si pro sebe v obýváku něco mumlá.

„Nechceš místo toho něco na osvěžení? Mám tu perlivou vodu nebo kombuchu, máš ji ráda?"

„Ne, díky," odpovím, než si vůbec stihnu uvědomit, jak velkou žízeň vlastně mám. „Nebo vlastně, vodu bych si dala." Normálně bych jí nabídla pomoc s přípravou pití, ale to by mohlo naznačovat, že se s ní chci nějak sblížit. A na to nejsem připravená. „Dojdu se jen rychle převléct."

„Jasně, mám to tu pro tebe nachystané." Kim se usměje a zmizí zase v kuchyni. Pokračuju dál chodbou, která končí dveřmi do koupelny. Zabočím doprava a projdu krátkou chodbičkou vedoucí k mému pokoji. Kdybych zabočila doleva, dostala bych se k tátově ložnici – tu sdílí s Kim, předpokládám. Najednou pocítím vděk, že nás ta koupelna uprostřed rozděluje.

Jejich byt by sice potřeboval trochu vyzdobit, ale má i pár výhod. Navzdory malému počtu pokojů je docela velký, protože ho tvoří celé přízemní podlaží jednoho staršího domu. Mnoho prvků je zastaralých, což je svým způsobem hezké. Některé – jako podlaha z pravého dřeva a velký zdobený krb v obývacím pokoji – jsou dokonce tak staré jako dům sám. Na druhou stranu je v bytě neustálé šero, tapety na zdech jsou děsivé a připomínají křídla nočních můr a v ložnici mám jen dvě zásuvky, což už tak skvělé není.

Hádám, že za svůj pokoj bych měla být vděčná, protože jsem nejdřív měla obavy, že skončím na dva týdny ubytovaná na gauči v obýváku (nebo hůř – v jejich ložnici). Kim se ale postarala o to, aby byl pokoj pro hosty vyklizený, čerstvě vymalovaný „uklidňující šalvějově zelenou" (její slova, ne moje) a připravený na můj příchod. Dokonce tam nastěhovala i rozkládací gauč pro Izzy.

Když vejdu dovnitř, zrak mi hned padne na pastelově růžové povlečení, díky němuž celá postel vypadá, jako kdyby vypadla z letního katalogu IKEA. Chci zavřít dveře, abych se mohla převléct, ale zaslechnu tátu mluvit, takže si to rozmyslím a nechám je pootevřené. Sednu si do hromady polštářů a předstírám, že si prohlížím něco na telefonu. Táta totiž nesnáší, když do jeho záležitostí strkám nos.

„... ano, myslím, že byste ho měli ukázat už zítra večer. Vím, že u toho nebudu, ale říkám ti, Alessandro, jsem si na devadesát devět procent jistý.

Je tam i jeho podpis…“ Odmlčí se, ale žádnou odpověď neslyším. Určitě telefonuje. „Odhadce přijde později, teď se chystám zajistit odběr vzorku barvy, abychom ho mohli poslat komisi k ověření… Ano, chvíli zabere, než dostaneme výsledky. Bude stačit, když to zítřejší setkání zorganizuješ jen pro docenty z fakulty a sponzory. Musíš se ujistit, že budou souhlasit s navýšením financování hned, jakmile dostaneme písemné potvrzení o pravosti. Až se vrátím a všechno bude vyřízené, dohodneme se, co s tím potom podnikneme oficiálně… Dobře, brzo se zase ozvu.“ Slyším ho teď blízko dveří, takže pokračuju v předstíraném scrollování. „Fliss?“

„Tady jsem,“ ozvu se, aniž spustím oči z mobilu.

„Podívejte se na ni… dělá, jako by ji to nezajímalo.“

Vzhlédnu. Úsměv mu z obličeje přímo září. „Cože mě nezajímá?“

„Pojď sem.“ Drží dveře a čeká, zatímco se zvedám z postele. „Měla bys být hrdá, Fliss. Mohl by z toho být nález století,“ řekne, zatímco mě vede chodbou.

To ne, sakra.

Jakmile uvidím hlavní dveře, spatřím také obraz. Táta ho pověsil na chodbě – musel se kvůli němu narychlo zbavit jednoho plakátu, který tam určitě visel už dávno předtím, než tu s Kim začali žít. V domácím prostředí působí obraz ještě daleko znepokojivěji a já napůl očekávám, že lilie, které Kim umístila pod obraz na konferenční stolek, zvadnou a chcípnou, protože neunesou být v jeho blízkosti. Stojíme tu v naprostém tichu. Je to příšernost.

Nemůžu od plátna odtrhnout zrak.

„Prosím tě, hlavně mi řekni, že sis to nerozmyslel a nehodláš nám ho nechat doma,“ zaúpí Kim, když se vynoří z kuchyně. V jedné ruce nese kouřící hrnek, který podává tátovi, a ve druhé sklenici vody pro mě.

Vezmu si ji a dovolím chladu, aby se mi vsákl do kůže na dlaních. Je to příjemný pocit, když chladí tu pálící ranku, která mi zůstala po říznutí o papír. Kim se vrátí se svým vlastním hrnkem a vůně kávy prosytí okolní vzduch.

„Jen do zítřka," slíbí táta. Projde posuvnými dveřmi do obýváku a pokyne nám, abychom ho následovaly. „Až se Alessandra vrátí, hned ráno ho vezmu do galerie. Budu mnohem klidnější, když si ho do té doby nechám u sebe. Teď mě něco napadlo!" Oči se mu rozsvítí a podívá se zase na mě. „Možná bys o té malbě mohla něco napsat v rámci toho kreativního uměleckého kurzu. S Izzy začínáte už zítra, že?"

No jo, ten kurz – další důvod, proč jsem nejela do Austrálie. Blackwoodská univerzita ho pro budoucí uchazeče o studium pořádá každé léto na dva týdny jako ochutnávku toho, co všechno jim může nabídnout. Přestože většinou ty ranní hodiny nejsou nic pro mě – móda, keramika, a, *bože*, dokonce herectví –, mají i nějaké odpolední hodiny psaní. Jsem nadšená, že se budu moct zúčastnit lekcí s jedním profesorem žurnalistiky, u něhož bych si moc přála taky studovat. Ty budou až na konci druhého týdne, ale do té doby můžeme každé odpoledne pracovat na „osobních projektech", které budeme prezentovat na konci celého kurzu.

„Ehm, tati, to opravdu není nic pro mě," řeknu odmítavě, ale hned se cítím špatně, když vidím, jak sklesle se zatváří. „Plánuju si zjistit, jestli tu nejsou nějaké místní nevyřešené případy, o kterých bych mohla psát místo toho. Chci si vylepšit svoje výzkumné dovednosti, zkusit napsat investigativní článek nebo tak podobně."

Táta na to nic neříká, ale vím, co si myslí, protože tuhle konverzaci jsme měli už mnohokrát předtím. Já chci být investigativní novinářka,

ovšem táta by radši, abych se zajímala o něco bezpečnějšího, třeba umění nebo literaturu. Na tom jediném se s mojí mámou skutečně shodnou – jen ona mě tlačí spíš do exaktních věd, protože sama je lékárnice.

A já se chci jen zabývat starými nevyřešenými případy.

Když jsem jako mladší ještě žila v Blackwoodu, četla jsem o studentce, která byla v sedmdesátých letech nalezena mrtvá, ale policie neměla dostatek důkazů, aby s tím případem mohla někoho spojit. Tehdy mě to vyděsilo, i když to byl starší případ – přece jenom Blackwood byl můj domov, místo, kde jsem se cítila nejbezpečněji. Nakonec jsem na to pozapomněla, ale před pár lety se o ten případ začal zajímat jeden reportér. Přesvědčil kriminalisty, aby zkusili dát staré vzorky znovu otestovat, tentokrát pomocí nové technologie DNA. Vrah byl usvědčen – celou tu dobu si v klidu žil jen o dvě města dál. Ten reportér pomohl odhalit pravdu o tom, co se té studentce stalo, a já v ten moment věděla, že přesně to bych v životě chtěla dělat taky.

Posadím se do rohu místnosti do křesla potaženého ošoupanou kůží a postaveného vedle knihovny – místo, které jsem si pro sebe nazvala čtecím koutkem –, načež své volby okamžitě zalituju, protože si všimnu, že otevřené dveře na chodbu mi poskytují přímý výhled na obraz pověšený na zdi. Pootočím se tak, abych se místo toho dívala směrem k semišové zelené sedačce. Díky Kim už to tu konečně nějak vypadá, a i když jí osobně bych to nikdy neřekla, líbí se mi to.

Sedačka stojí pod širokým oknem a bílé dřevěné žaluzie dovolují slunečním paprskům proudit přímo do bytu. Bohatě rozkvetlé pokojové rostliny vévodí vzdálenému rohu místnosti a taky všem policím a stolkům rozmístěným po pokoji. V dalším rohu je složený opotřebovaný malířský stojan. Police přetékají knihami o umění, mezi nimiž je pár svazků s názvy

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy ***Galerie smrti*.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.